

Scénář audio dokumentu poruchy příjmu potravy u výkonnostních sportovců

Věnovat se v rámci mého audio dokumentu poruchám příjmu potravy u výkonnostních sportovců jsem se rozhodla, protože je to věc, která se mě hodně dotýká. A to nejen jako sportovkyně.

Myslím, že sport může dát životu smysl, ale když se dělá tak, jak by se dělat měl – s radostí, láskou a s respektem ke zdraví. Bohužel není ojedinělé, že právě radost a láska se v honbě za výsledky a úspěchem vytrácí a nahrazuje je ego. To, zda jsou některé sportovní výkony zdravé a rozumné je sice na pováženou, ale pokud to někomu přináší radost a štěstí, je těžké to soudit. Když ale vidíte zničené (nejen) ženy, které kvůli nízkému procentu tuku v těle nemenstruují a z toho důvodu následně trpí na únavové zlomeniny, které je vyřazují z běžného každodenního života, těžko lze mluvit o radosti.

Ve většině sportů bohužel platí, že s každým kilem navíc se sportovec víc nadře. Zároveň ale musí mít „z čeho brát“ a najít hranici své ideální zdravé váhy není jednoduché. A to je podle mě ten moment, kdy by měl figurovat trenér, který by měl zůstat objektivní a rozumný. Bohužel už v rámci mého průzkumu tématu, jsem se setkala spíš s tím, že měl trenér na problémech svůj podíl... Jak může říct trenér čtrnáctileté dívky, tedy vlastně ještě dítěti, že zkazila závod, protože přibrala? Jak může trenérka, s doktorátem ze sportovní vědy, podmínit spolupráci s triatlonistkou tím, že zhubne 6 kilo? Natož když o ní ví, že pravidelně dochází na terapie, protože nemá zdravý vztah k jídlu.

Ráda bych tento dokument pojala jako jednu část většího celku, kterou budu připravovat k bakalářské práci. Chtěla bych se nyní zaměřit na příběh dvaadvacetileté triatlonistky Elišky Gregorové, která se už považuje za vyléčenou a o své cestě s jídlem píše blog a otevřeně mluví. Svůj vnitřní boj s poruchou příjmu potravy sváděla hlavně ve věku mezi 16 až 18 lety. Popisuje to jako období, kdy přišla o většinu kamarádů, protože neměla sílu se s nimi bavit, přestala menstruovat, prožívala úzkosti, měla problémy s pamětí a učením, omdlávala, a i v létě trpěla zimou. Chodila k výživovým poradcům i její rodiče byly oporou, ale stejně říká, že si nakonec musela pomoci jen ona sama. Moji prosbu o zapojení do dokumentu přijala bez váhání. Ráda bych si popovídala i s Eliščinými rodiči a kamarády. Chtěla bych s Eliškou absolvovat i nějaký trénink, pozorovat co se jí honí hlavou, když má nějaké těžké rychlostní

úseky, v momentech, kdy se musí „zmáčknout“ a tím možná trochu odhalit její vnitřní motivaci. Ráda bych s Eliškou prostě probrala pocity z celé její životní i sportovní cesty.